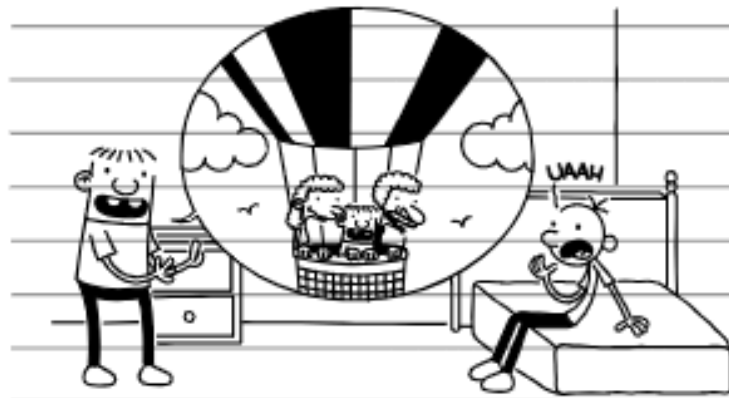

DECEMBRIE

Duminică

Când cineva îți povestește ce a făcut în vacanță, cel mai greu e să te prefaci că TE BUCURI pentru el. Nimeni nu vrea să audă că altcineva s-a distrat, iar el NU.

Singurele vacanțe de care vreau să aud sunt cele care au mers PROST. Așa nu-mi pare rău că le-am ratat.

Eu și ai mei tocmai ne-am întors din vacanță, dar credeți-mă că AȘ FI RĂMAS acasă dacă aș fi putut. Însă n-am avut de ales.

În urmă cu câteva săptămâni, vacanța asta nici nu era PLANIFICATĂ. Era un decembrie obișnuit și eu așteptam nerăbdător Crăciunul.

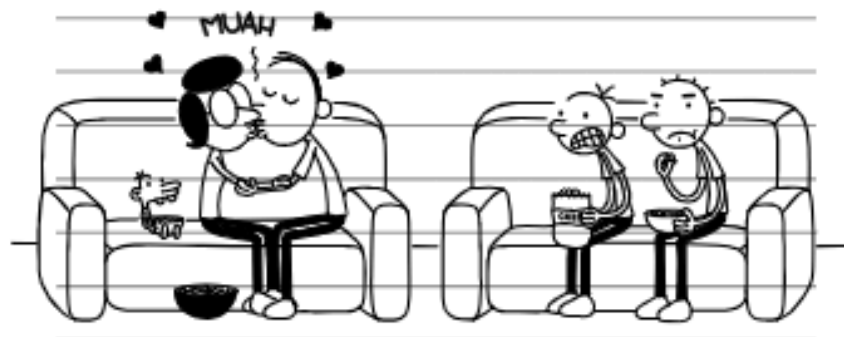
Dar mama și tata erau foarte stresați de toate pregătirile pentru vacanța de iarnă. Eram în urmă rău DE TOT cu decoratul și nimic nu mergea cum trebuia.

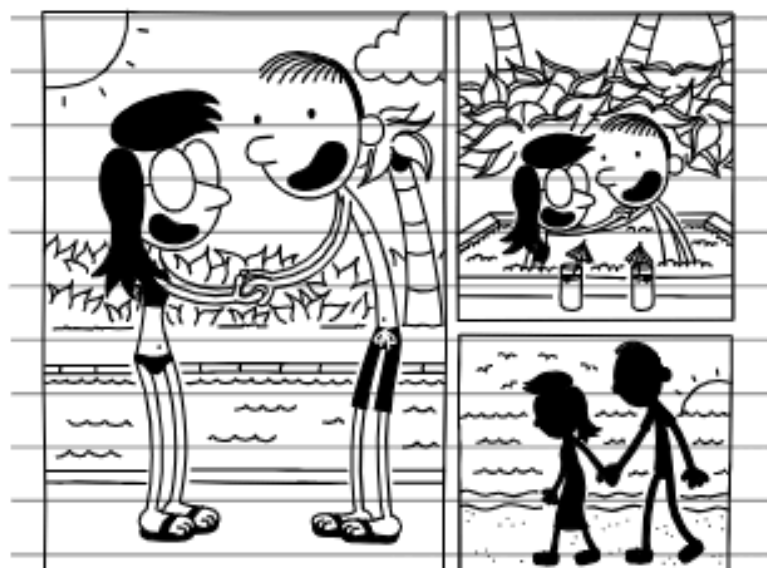
Sigur am fi reușit să fim gata până la Crăciun dacă o reclamă văzută într-o seară la TV nu ne-ar fi dat CU TOTUL planurile peste cap.

Era o reclamă pentru Isla de Corales, insula pe care ai mei și-au petrecut luna de miere. Știam asta pentru că, de fiecare dată când văd o reclamă cu locul ăla, mama și tata se pupăcesc de numa'.

Mă simt ciudat când mă gândesc la mama și la tata înainte să ne aibă pe noi. NU m-aș simți așa dacă mama n-ar scoate în fiecare an, la aniversarea lor, albumul cu poze din luna de miere.

În seara aia, după reclamă, mama și tata au făcut un anunț. Anul **ĂSTA** aveam să **SĂRIM** peste Crăciun și să mergem cu toții în Isla de Corales.

Când am întrebat cum o să ne ducem cadourile acolo, mama a zis că **EXCURSIA** era cadoul nostru.

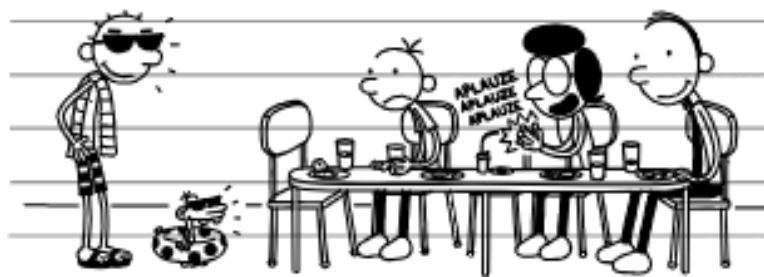

Mi s-a părut o idee GROAZNICĂ și am fost surprins că tata era de acord cu ea. De obicei nu-i place să cheltuiască mult și eram sigur că excursia avea să coste o AVERE. Dar a zis că era sătul de frig și voia să plece undeva unde e cald.

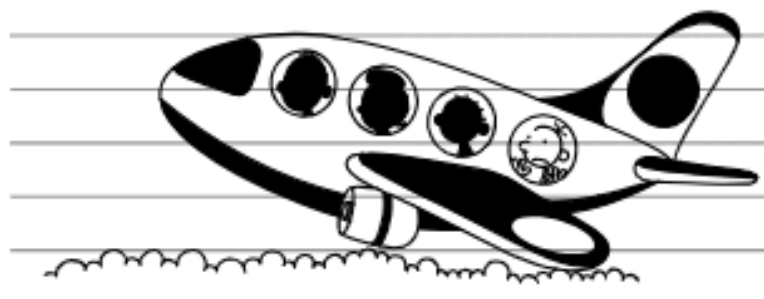
Eu n-am nicio problemă cu frigul. De fapt, în general, cu cât e mai urât afară, cu atât sunt mai fericit.

Am crezut că Manny și Rodrick o să mă ajute să le
băgăm mințile-n cap, dar n-au fost de niciun folos.

A trebuit să mă resemnez cu ideea că n-o să
petrecem un Crăciun normal acasă. Dar ce nu-mi
plăcea DELOC era că trebuia să ZBURĂM până
acolo. Nu mai fusesem niciodată cu AVIONUL
și nu-mi plăcea ideea să fiu închis într-un tub de
metal.

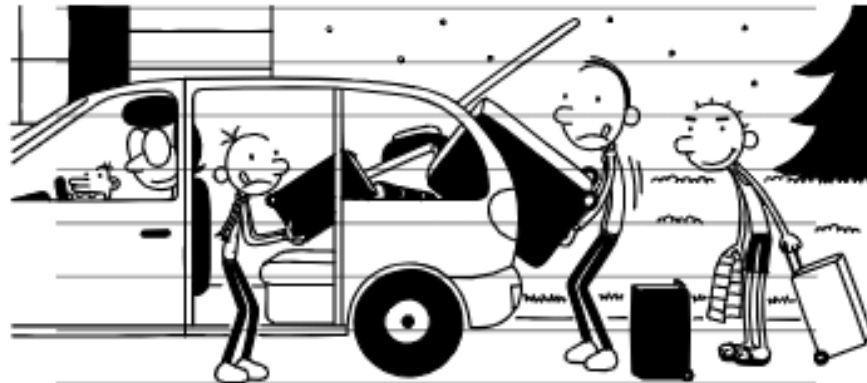

Dar NIMENI altcineva nu-și făcea griji, iar peste două săptămâni, într-o seară în care ar fi trebuit să ne atârnăm șosetele de șemineu în așteptarea cadourilor și să stăm în jurul focului uitându-ne la TV, ne-am făcut bagajele pentru escapada pe insulă.

Luni

Am plecat de acasă în dimineața de ajun, pe la ora 8. Tata era destul de țăfnos, el voia să plecăm cu o oră mai DEVREME, dar mama i-a zis să termine cu prostiile, că avem timp să ajungem la aeroport.

Afară erau vreo -6 grade, dar Rodrick era deja îmbrăcat de vacanță.

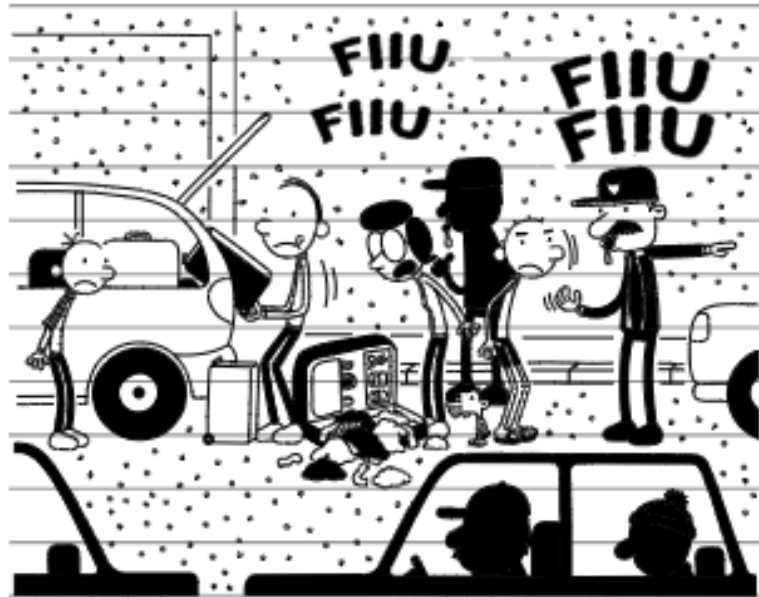
Se pare că tata a avut dreptate și că ar fi trebuit să plecăm mai devreme. Ajunul Crăciunului e una dintre cele mai aglomerate zile din an, așa că șoselele erau PLINE de oameni care mergeau să-și viziteze rudele. Și nimeni nu părea pătruns de spiritul Crăciunului.

Situația s-a înrăutățit când a început să NINGĂ. Stăteam mai mult pe loc. Mama și tata s-au certat din cauza orei de plecare, iar tata era cât pe ce să rateze ieșirea spre aeroport. A trebui să taie trei benzi - nu cred că i-a fost ușor.

Când am ajuns la aeroport, parcare principală era plină. Așa că a trebuit să lăsăm mașina în parcare mai ieftină, care e foarte departe. Tata a zis să coborâm noi cu toate bagajele și că vine și el după ce parchează.

Când am ajuns la zona de plecări, era un HAOS de nedescris. Am încercat să scoatem bagajele, dar poliștii nu te lăsau să stai mai mult de treizeci de secunde. Și asta nu făcea decât să streseze pe toată lumea și era și mai rău.

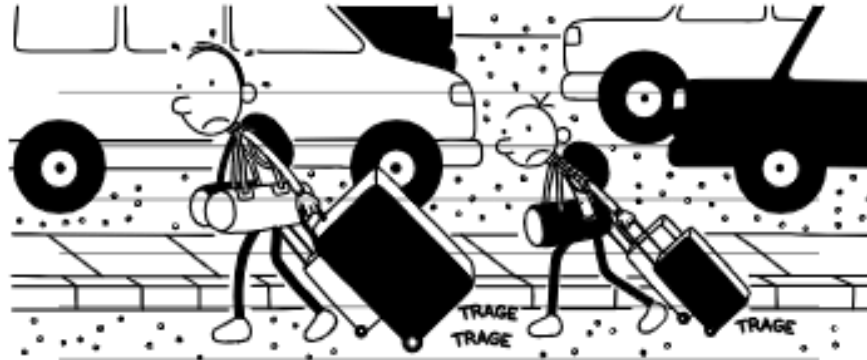
A trebuit să urc înapoi în mașină ca să-l ajut pe tata cu restul bagajelor. În mod normal, Rodrick ar fi trebuit să facă asta, dar, pentru că era îmbrăcat ca pentru 27 de grade, a scăpat.

Și mare noroc a avut. Când am oprit la intrarea în parcare ieftină, tata nu ajungea să ia tichetul din aparat, așa că a trebuit să cobor eu să-l iau.

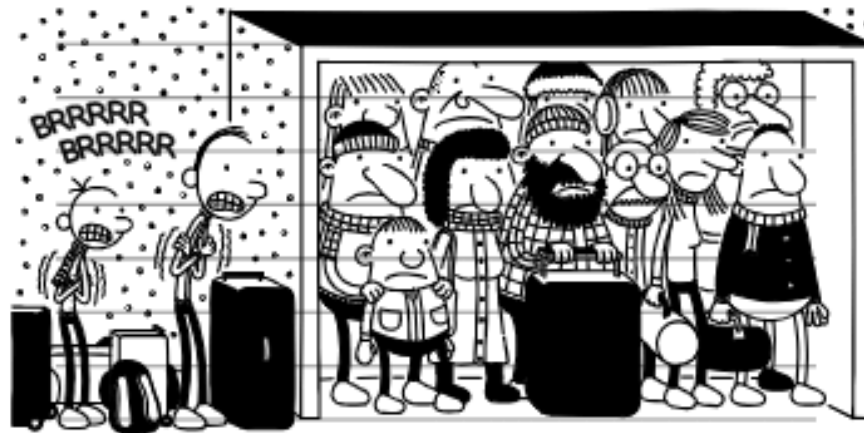
Din păcate, am observat prea târziu că pe partea mea era o băltoacă imensă.

După aia, am tras bagajele după noi până în stația de autobuz. N-a fost deloc distractiv.

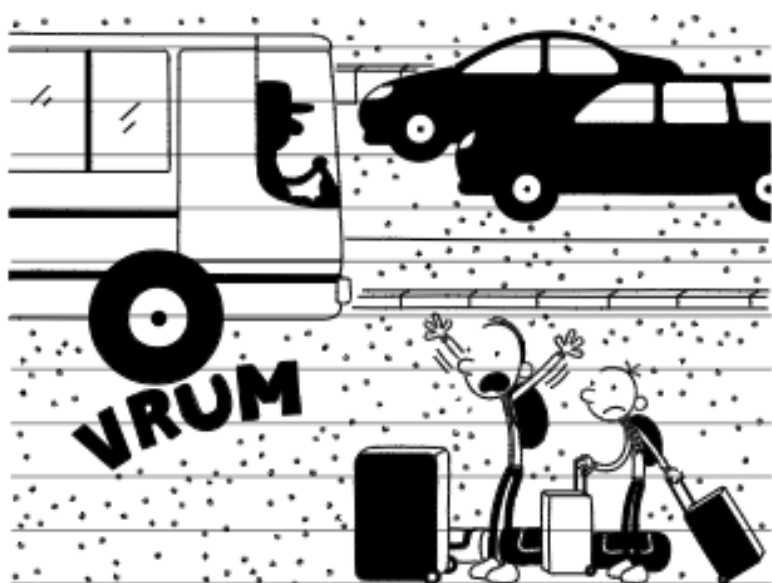
Pe indicator scria că autobuzul vine din 10 în 10 minute. Nu am avut loc în refugiu, așa că am stat afară în frig.

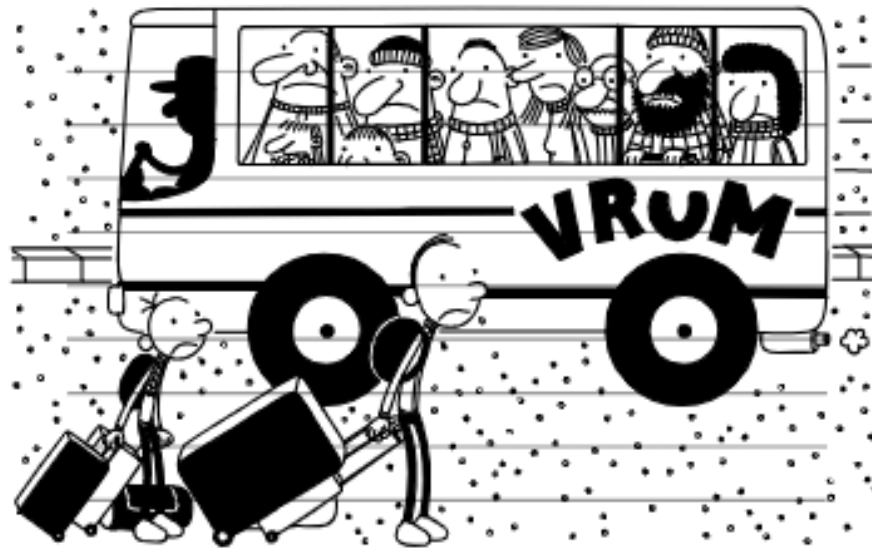
După 20 de minute nu venise niciun autobuz, iar tata era stresat că vom întârzia. A zis că va trebui să mergem PE JOS până la aeroport, aproape un kilometru și jumătate.

Aș fi încercat să-l conving să mai așteptăm puțin,
dar aveam o șosetă aproape înghețată și nu voiam
să-mi degere piciorul.

Evident, când am ajuns la vreo 30 de metri de
stație, autobuzul a intrat în parcare. I-am făcut
semn șoferului să oprească, dar a trecut în viteză
pe lângă noi.

Așa că am FUGIT înapoi în stație, dar n-am
ajuns la timp.

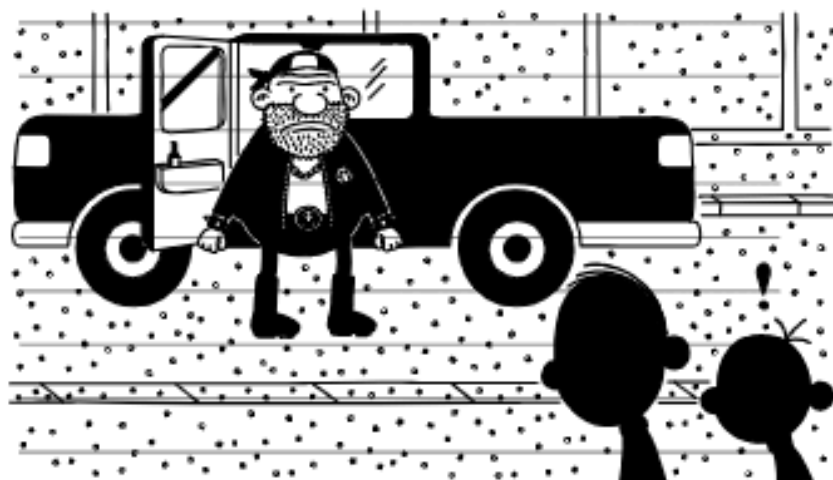
Acum tata chiar își făcea griji că pierdem avionul.
I-am zis că asta s-ar putea să nu fie cel mai RĂU
lucru care se putea întâmpla, dar nu părea că are
chef să asculte ce aveam de zis.

Când am ajuns la terminal, eram learcă și ne
simțeam groaznic. Așa că, atunci când o furgonetă
era să dea peste noi pe trecere, tata a răbufnit.

Șoferul s-a înfuriat, a oprit și a coborât din
furgonetă.

N-am stat să lămurim problema cu tipul ăla. Am fugit în direcția opusă și ne-am amestecat printre oamenii care stăteau pe trotuar, până când a dispărut.

Tata mi-a zis că din asta pot să învăț să nu-mi pierd cumpătul și să fac vreo tâmpenie. Dar eu am învățat ALTCEVA: când dă de bucluc, familia Heffley FUGE.

Ceilalți membri ai familiei ne așteptau la terminal. Mama a vrut să știe de ce-a durat atâta, iar tata a vrut să știe de ce nu s-a așezat la coadă cu Manny și Rodrick, ca să ne țină și nouă loc.

A durat 20 de minute până am ajuns la ghișeul de check-in. Dar, când tata a pus valiza mare pe cântar, persoana de la ghișeu a zis că e prea grea și că trebuie să plătim în plus.

Dar tata a zis că nu se lasă jefuit de compania aeriană și nu plătește nicio LEȚCAIE în plus. Așa că am scos câteva haine din valiză și le-am îndesat în bagajele de mână.

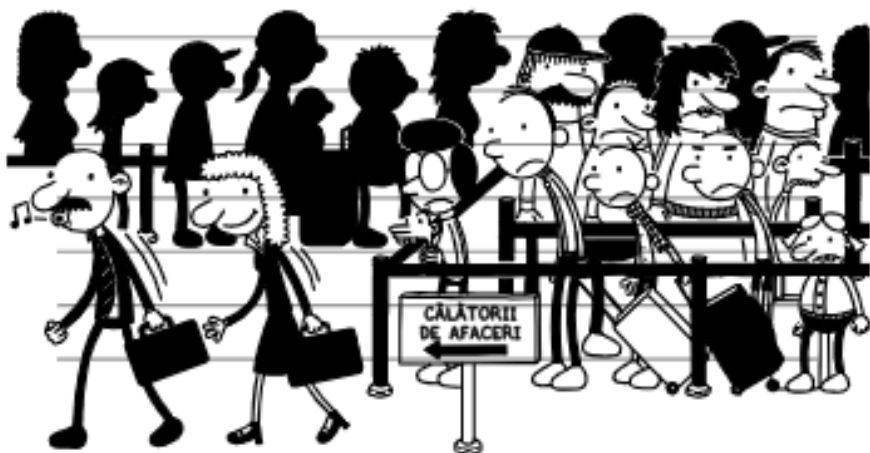

După ce am rezolvat și asta, mai aveam jumătate de oră ca să ajungem la poarta de îmbarcare. Iar când am ajuns la controlul de securitate am găsit HAOS.

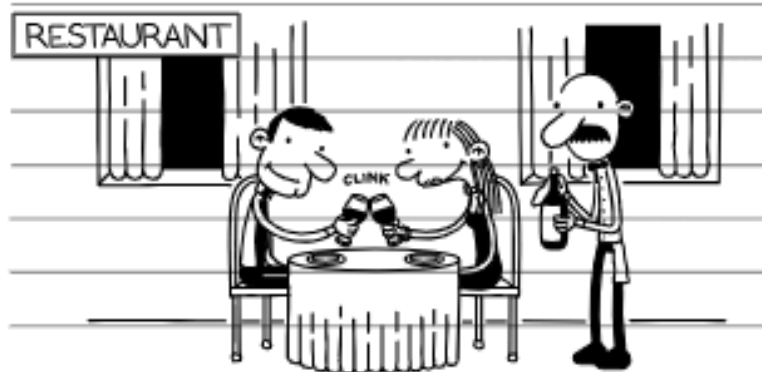

Erau două cozi - una pentru familii și una pentru călătorii de afaceri.

Cred că tata trece pe la coada pentru călătorii de afaceri când zboară în interes de serviciu, că nu părea deloc fericit să stea cu noi la coada pentru familii.

De fiecare dată când adaugi „familie” la ceva, știi că o să fie rău. Și, credeți-mă, am fost la destule restaurante dedicate familiei cât să știu ce zic.

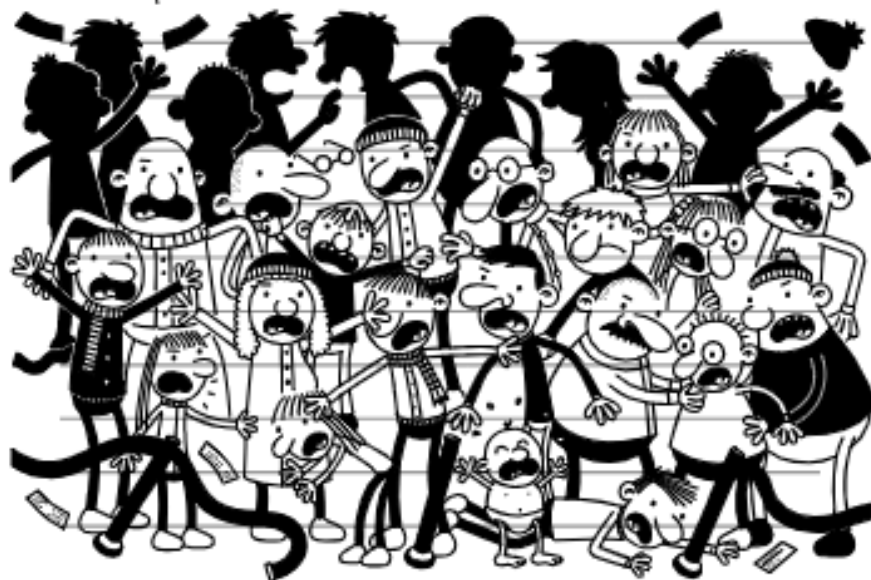

Am așteptat mult la coadă la controlul de securitate și am ajuns, în final, în față. Dar apoi un puști din spatele nostru a început să se joace cu cordoanele care delimitau cozile.

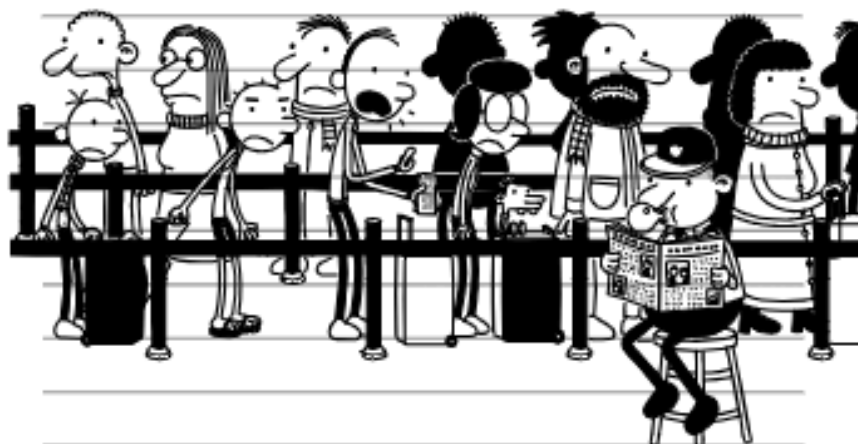
Dintr-odată n-a mai existat niciun cordon care să delimiteze cozile și, preț de-o secundă, n-a mișcat nimeni.

Dar apoi lucrurile au luat-o RAZNA.

După ce agenții de pază au pus cordoanele înapoi, ne-am trezit la **CAPĂTUL** cozii, iar familia cu copilul care cauzase haosul a ajuns **ÎN FAȚĂ**.

Acum mama și tata erau **FOARTE** stresați din cauză că avionul urma să decoleze dintr-o clipă-ntr-alta. Tata l-a rugat pe un agent de pază să ne lase în față, dar nu ne-a luat în seamă.

Eram aproape sigur că vom pierde avionul, așa că nu înțelegeam de ce mai trecem de control. Dar tata a zis că uneori lasă poarta deschisă până în ultima clipă și că mai aveam o șansă.

